

14. kapitola

„Harriet.“

Hlas dorážel Hal do uší, táhl ji k hladině z temné hloubky, kde se spokojeně vznášela u dna.

„Harriet. No tak, je nejvyšší čas se probrat.“

A pak jako by hlas hovořil k někomu jiného: „Pořád má vysokou teplotu. Čelo jí sálá jako radiátor.“

Hal zamžikala a křečovitě tiskla víčka proti řezavě oslnivému světlu.

„Co – jak...“ Ve vyschlém krku ji bolelo.

„Díkybohu! Už jsme si dělali starosti!“ vydechl ženský hlas a Hal zamžourala a zkusila na nočním stolku nahmatat brýle. Zastrčila si je za uši a místnost se zaostřila. Nejdřív Mitzin obličej a za ní mužská postava – aha, Abel. Naráz se jí všechno vybavilo – St Piran. Pohřeb. Dům. A bože, ta scéna s Hardingem...

„Tumáš,“ usmála se Mitzi. Pootočila se a vzápětí měla Hal pod nosem sklenici vody. „Trochu se napij. Spala jsi celou věčnost, jistě jsi úplně dehydrovaná.“

„Já – kolik je hodin?“

„Za chvíli bude devět. Už jsme si kvůli tobě dělali starosti. Právě teď jsem s Abelem řešila, jestli tě nemáme odvézt na pohotovost.“

„C-co se stalo?“

Hal sklopila oči a zjistila, že leží na pohovce se šaty vyhrnutými vysoko na stehna, ale díkybohu má na sobě příkrývku. Ta místnost jí nebyla povědomá – vypadalo to na knihovnu, protože od podlahy až ke stropu s mapami od vlhka sahaly medově nažloutlé police plné popraskaných kožených svazků ověšených pavučinami.

„Prostě ses svalila, a když jsme tě zkusili zvednout, páčila jsi jako výheň. U takového hubeňoura až k nevěře.“

„Jak ti je, Harriet?“ To se ozval Abelův ustaraný mírný tenor, který Hal oslovil vůbec poprvé přímo. Klekl si k pohovce a něžně jí sáhl na čelo. Hal se musela přemáhat, aby neucukla před cizí rukou, ale jeho dotek příjemně chladil. „Chtěla bys doktora?“

„Doktora?“ Hal se zkusila vzepřít na polštářích a tím ve zlatém svitu čtecí lampičky rozvířila prach. Představila si, jak ji Abel zvedá z podlahy, jak jí čouhají stehna pod vyhrnutou sukní, a tváře jí zahořely další vlnou žáru. „Propána, ne! Chci říct – děkuju – ale nemyslím...“

„Beztak si nejsem jistý, že takhle pozdě vůbec máme šanci sehnat místního lékaře,“ prohodil Abel a zamyšleně si pohladil knír. „Ale pokud ti je zle, snad bychom mohli zkusit pohotovost.“

„Ne! Žádnýho doktora nepotřebuju!“ prohlásila Hal co nejrázněji.

„Ale pořád je hodně rozpálená,“ poznamenala Mitzi, jako by tam Hal nebyla. „Co myslíš, měla tu matka nějaký teploměr?“

„Pánbůhví,“ broukl Abel, vstal a oprášil si kolena. „Ale hádám, že v lékárnice se dá vyhrabat nějaký ten vražedný viktoriánský šmejd plný rtuti. Skočím se podívat.“

„Vážně? To jsi zlatý. Rich má sice na iPhonu aplikaci na měření teploty, ale podle mě to bude nepřesné.“

„Ale mně je fakt dobře!“ prohlásila trucovitě Hal, spustila nohy na podlahu a vzápětí slízla napomenutí rovným dílem od Abela i od Mitzi.

„Zlato,“ Abel jí položil dlaň na rameno a stlačil Hal zpět na lůžko, „byla jsi bílá jako křída a ztratila jsi vědomí. Je nad slunce jasné, že nejsi v pořádku. Teď počkej tady s Mitzi, než přinesu teploměr. Slíbíš mi, že neutečeš?“

„Tak jo, slibuju,“ zahučela Hal, ale moc se k tomu nutit nemusela. Zvedla nohy zpět na pohovku, lehla si a dlaní si zaclonila oči před lampou.

Mitzi to neušlo.

„To světlo tě bodá do očí, vid’?“

„Trošku,“ připustila Hal. „Nemáte náhodou nějaký prášek? Mám dojem, že se mi rozskočí hlava.“

„Ani se nedivím,“ pronesla Mitzi rázně a naklonila stínítko lampy, aby žárovka nesvítla Hal do obličeje. „Žuchla jsi na parkety jako pytel uhlí. Na spánku máš bouli jako vejce. Škoda že jsi neupadla na opačnou stranu na koberec, i když těžko říct, jestli by sis nějak moc polepšila – je hrozně ošoupaný. A ano, v kabelce mám paracetamol, ale musím pro ni do jiné místnosti. Zvládneš to tady sama, než se vrátím?“

Hal přikývla a Mitzi se zvedla.

„Tak žádné hlouposti, nerada bych, abys zase omdlela, slyšíš?“

„Neomdlím,“ pípala Hal tiše. Nepřiznala však, že deset minut samoty jí možná prospěje víc než tabletky.

Sotva za Mitzi zaklaply dveře, Hal se položila zpátky na opěrku pohovky a horečně se snažila přemýšlet – zorientovat se v té chaotické chvilce mezi čtením poslední vůle a svou ztrátou vědomí.

Prostě to nedávalo smysl. Vůbec. V závěti té paní skutečně stojí její jméno. Celé její jméno i s adresou. Ta závěť mluvila o ní – v tomhle bodě nebylo o čem pochybovat. Bylo... bylo by to možné? Je Hal dávno ztracenou vnučkou paní Westawayové?

Zajiskřil v ní plamínek tak zoufalé naděje, až to zabořelo.

Radši ničemu nevěř, Hal, pošeptal jí do ucha maminčin hlas, *a dvojnásob nevěř, když jde o něco, čemu bys věřila ráda.*

A v tom byl ten háček. I kdyby se nedalo vyloučit, že závěť mluví o ní, nikdy nesmí podlehnout naději. Je vyloučeno, že by to byla pravda. Maminčin rodný list hovořil zcela jasně. Hal v hlavě zkusmo přebírala všechny možnosti, ale pořád to nedávalo smysl. Co když maminka byla s rodinou nějak vzdáleně příbuzná? Westaway není úplně běžné jméno. Ovšem pokud Hal vzala v úvahu data uvedená nejen ve svém, ale i v maminčině rodném listu, vyplynul jí z toho jediný závěr – a sice že v žádném případě není a nemůže být vnučkou Hester Westawayové.

Což ale znamená... Hal se snažila vybavit, co jí pan Treswick říkal předtím na hřbitově. Napadlo ji, že chyba se stala ještě před sepsáním závěti, a ne až po tom. Hester Westawayová si najala detektiva, aby vystopoval její dceru, ale co když přitom někde došlo k osudovému zkratu?

Přitiskla si prsty na zavřená víčka. Cítila, jak jí ohnivě planou tváře a třeští hlava, jako by užuž měla explodovat.

„Už jsem tady!“ ozvalo se ode dveří a Hal rozlepila oči. Do knihovny rázně vešla Mitzi s bílou krabičkou v ruce. „Vezmi si dvě tabletky naráz. Měly by ti navíc i srazit teplotu. A vida, Abel,“ dodala, když se jedna z knihoven otočila dozadu a v úzkých dveřích se vynořil její švagr, který cosi držel v ruce. „Jako na zavolanou. Je tohle teploměr?“

„Ano.“ Abel natáhl dlaň, na níž se ve skleněné baňce zatřpytila stříbrná kapka. „Nějakým zázrakem jsem měl pravdu, že bude ještě rtuťový, takže do něj, proboha, nekousni, Harriet. Nerad bych otrávil vlastní neteř.“

Vlastní neteř. Hal i s rozpálenými tvářemi strčila skleněnou trubičku poslušně pod jazyk a stiskla ji rty. V horkých ústech jí sklo zastudilo, navíc jí zabránilo odpovédět. Mlčky sledovala, jak se Abel obrací k Mitzi.

„Edward volal od benzínové pumpy u Bominu. Za chvíli se tady ukáže. Samozřejmě ho mrzí, že nestihl obřad, ale měl zrovna službu v nemocnici, a protože se s matkou nikdy nesetkali, připadalo mu pokrytecké žádat volný den.“

„Ale stejně,“ pokrčila Mitzi nesouhlasně rameny, „je to tvůj manžel.“

„Partner, milá Mitzi, partner. V tom je rozdíl, aspoň tedy v očích zákoníku práce. Pohřeb tchána a tchyně ti automaticky vynese den volna, ale těžko se to dá aplikovat na odcizenou matku spolubydlícího milence. Edward je můj partner,“ obrátil se s vysvětlením k Hal. „Je lékař a věřím, že až tě vyšetří, všichni si oddechneme.“

Hal přikývla, až jí skleněný teploměr zacinkal o zuby. Mitzi s Abelem se odmlčeli, přisedli si k pohovce a chvíli všichni

poslouchali hlasy doléhající z vedlejší místnosti. Abel si jedním prstem zadumaně hladil knírek.

„Už se Harding uklidnil?“ ohlédl se Abel po Mitzi, která jen zvedla oči ke stropu a pokrčila rameny.

„Nijak zvlášť. Za manžela se omlouvám,“ obrátila se Mitzi k Hal. „Přiznávám, že nešlo o zvlášť zábavný výstup, ale jistě sama chápeš, že to byl pořádný šok. Harding je nejstarší z dětí, tak zřejmě automaticky předpokládal...“

„Jeho reakce se dá pochopit,“ pokrčil Abel rameny. „Celý život se snažil matce dokázat, že je úspěšný syn, a ona se mu teď z hrobu vysměje. Chudák chlap.“

„No tak, Abeli, přestaň si hrát na světce!“ broukla Mitzi. „Ty máš právo zuřit stejně jako on!“

Abel si povzdechl.

Zavrtěl se na odřené křesle a popotáhl si kolena kalhot, aby si je nevytahal.

„Nu, asi bych nebyl normální, kdyby mě to nezamrzelo. Ovšem rozdíl mezi mnou a Hardingem je v tom, drahoušku Mitzi, že já měl k dobru dvacet let, abych si na tu situaci zvykl. S matčíným odmítnutím jsem se smířil už dávno.“

„Moje tchyně kdysi Abela vykopla bez jediného penny,“ objasnila Mitzi mlčící Hal svůj tón spravedlivého pohoršení.

„Byl to pro mě pořádný šok,“ svěřil se Abel trochu unaveně, „ale víme, byla jiná doba.“

„Ale vždyť to bylo v pětadevadesátém...!“ vybuchla Mitzi. „I na tu dobu byly matčiny názory odporně staromódní, Abeli. Neomlouvej ji! A věř, že na tvém místě bych si účast na pohřbu hodně rozmýšlela! Ale ty jsi někdy soucitný až...“

„Nu, každopádně,“ přerušil Abel švagrovou zvýšeným hlasem, „já osobně nečekal z dědictví ani měďák, takže závěť mě nemohla šokovat.“

„V tom případě tvému realistickému přístupu tleskám. Ale u Ezry ti to divné nepřipadá? Podle Hardinga byl odjakživa matčin miláček.“

Abel pokrčil rameny.

„Jako malý kluk jistě. Ale sama moc dobře víš, že v dospělosti se od nás ostatních odstříhl, a to se týkalo i matky. Zřejmě to na něho bylo příliš, když sestra, naše sestra, myslím, když se...“

Odmlčel se, jako by další slova byla příliš bolestná, než aby je pronesl nahlas. Zamžoural a Hal si udiveně všimla, že má orosené řasy. Náhle ji prudce píchlo v boku, fyzická připomínka stravujícího pocitu viny.

„Omlouvám se,“ zamumlala přes teploměr mimoděk – vlastně nevěděla, co na to říct. Když zmlkla, Abel rázně vzhledl.

„Nemáš se zač omlouvat, drahá. Těžko říct, kdo se provinil, ale ty v žádném případě.“ Otřel si oči a zadíval se do tmy prázdného krbu. „Ale na rovinu přiznám, že Maud jsem sice miloval a naprosto jsem chápal, proč to udělala, ale svým útekem ublížila úplně všem, ale nejvíc právě Ezrovi. Celých dvacet let jsme netušili, zda je vůbec naživu a jestli o ní ještě někdy uslyšíme! A teď najednou tenhle – tenhle šok. Jak tvoje maminka vlastně zemřela, Harriet?“

Hal se zazmítalo srdce v hrudi, jako by ho zmáčkla drtivá pěst a současně jí zmrazila krev v žilách. Měla sto chutí sehrát další mdloby, ale nač? Časem by podobným otázkám stejně neunikla. Cítila to už předtím v salonu, když ji bratři podrobili

křížovému výsledku, našlapovali kolem toho a snažili se dotaz nadhodit aspoň nepřímo. Hal v tu chvíli zachránila pouze jejich typicky britská povaha, jež člověku nedovolí vrtat do soukromých a emotivních záležitostí neznámých lidí. *Jak vlastně zemřela tvoje maminka?* Taková otázka se nepokládá snadno a Hal na to trochu spoléhala.

Ovšem teď a tady na pohovce pod příkrývkou jen v přátelském přítmí u stolní lampy nebylo pro Hal úniku. Pokud Abel říkal pravdu, nevěděl o sestřině osudu opravdu nic. Hal mohla jen doufat, že její verze bude ladit s tou, kterou zjistil pan Tre-swick. V opačném případě by hra rychle skončila.

Bylo jí jasné, že teď překročí pomyslnou čáru, a to nejen pokud jde o risk, ale i o využití či zneužití její soukromé tragédie na nečestným, protizákonným účelem. Bohužel jiné řešení neměla.

Kdysi dávno učitelka Hal označila za „myšku“, což ji tehdy urazilo, i když sama nevěděla proč. Teď to však pochopila. Když se podívala hluboko pod povrch k vlastnímu jádru, nenašla tam myšku, ale něco úplně jiného – malou, černou, houževnatou a zarputilou krysičku. A právě teď si připadala jako krysa zahnaná do kouta, jež bojuje o život.

„Umřela,“ vyslovila tichounce. „Už je to víc než tři roky, odešla jenom pár dní před mými osmnáctinami. Srazilo ji auto. Byla na místě mrtvá a ten řidič ujel. Byla jsem zrovna ve škole. Zavolali mi...“

Odmlčela se. Nedokázala pokračovat, ale nebylo to ani třeba.

„Och, bože,“ vydechl Abel šepem a dlaní si zakryl oči. To bylo poprvé, co Hal tady v sídle spatřila projev upřímného žalu – a to navzdory obřadu nad hrobem paní Westawayové – a náhle

se jí udělalo zle od žaludku, protože jí svitlo, co provedla. Abelova bolest byla nehraná a hmatatelná. Nešlo jen o to, že i ji samotné se hnusilo zneužívání mamčininy smrti, protože ji to bolelo, ale teď se styděla za lehkovážnost, s jakou ve své osobní tragédii vymáchala i Abela.

Tihle lidé přece nejsou žádné loutky! Ve světle lampičky rozeznala Abelův ochromený výraz. Ne, tohle nejsou ti zazobaní zpovykanci, které si představovala ve vlaku. Jsou to skuteční lidé. Prožívají skutečný žal. A ona si jen tak pohrává s jejich životy.

Ne, takhle uvažovat nesmí. Tuhle akci rozjela a musí ji dotáhnout do konce. Těžko se může vrátit k panu Smithovi a jeho čekajícím ranařům nebo k zoufalému každodennímu boji o jídlo, o přežití, jen aby jakžtakž udržela hlavu nad vodou.

„Abeli, ach, zlato,“ vzlykla Mitzi ochraptěle.

„Promiňte,“ vyhrkl Abel, otřel si oči a zamžikal. „Věřil jsem – opravdu jsem věřil, že jsem se s Maudinou smrtí dávno vyrovnal. Neslyšeli jsme o ní tak dlouho, že jsme všichni automaticky předpokládali... Ale když si představím, že celou tu dobu byla živá a zdravá... a my o tom neměli tušení. Proboha! Chudák Ezra.“

Chudák Ezra? Hal ale neměla čas vyluštit novou záhadu, protože se opět ozvala Mitzi.

„Myslíš, Abeli...“, začala, ale hned se zarazila. Pak pokračovala váhavě, jako by si nebyla jistá, zda nemá radši mlčet. „Myslíš, že to... proto?“

„Co proto?“

„Proč tedy... ta závěť. Myslíš, že si tvoje matka uvědomila, jak se zachovala k dceři? Že ji vlastně vyštvala? Třeba se cítila... jak bych to... tak nějak provinile?“

„Myslíš, pokus o pokání?“ nadhodil Abel, ale pak jen pokrčil rameny. „Upřímně? Podle mě ne. Bůhví, že matčinu způsobu uvažování jsem nikdy nerozuměl, ale nemyslím, že pocit viny patřil k emocím, o jejichž existenci by matka měla vůbec tušení, natož aby je prožívala. Byl bych rád, kdyby šlo o tak pozitivní motiv, jako je pokání, ale po pravdě...“

Zarazil se, mžikl po Hal a pak se strojeně zasmál, jako by se to téma snažil honem ukončit.

„Propána, já tady žvaním a Harriet pořád ještě drží teploměr a čeká na rozsudek. Tak se na něj podíváme.“

Hal podala teploměr Abelovi.

„Omlouvám se,“ vyhrkla znovu, ale teď to myslela vážně. „Za všechny potíže. Zítra odjedu.“

Ovšem Abel podržel teploměr pod lampou, hvízdal a zavrtěl hlavou.

„39,5. Odtud se v žádném případě nehneš, slečno!“

„Přes třicet devět!“ zděsila se Mitzi. „To je bez debat! Zítra rozhodně odjet nemůžeš, Harriet, o tom nemůže být ani řeči. Ostatně...,“ ohlédla se po Abelovi chvatně, téměř vystrašeně, „... ostatně bys tu měla zůstat i z toho důvodu, že musíme probrat spoustu věcí. Koneckonců teď je to tvůj dům...“

15. kapitola

Tvůj dům...

Tvůj dům...

Ta slova se nechutně převalovala Hal v hlavě. Ležela potmě v podkrovním kumbálu, poslouchala vítr v korunách stromů, praskání ohně na roštu a vzdálené burácení moře a snažila se srovnat si v hlavě, co se to vlastně stalo.

Nenašla dost odvahy setkat se opět s Hardingem, ale Abel s Mitzi naštěstí kývli na její žádost, aby si mohla jít co nejdřív lehnout. Abel pomohl Hal dojít po schodech až nahoru, rozdělal oheň v kamínkách a hned taktně odešel, aby se – celá rozklepaná vyčerpáním a horečkou – mohla převléknout do noční košile. Teprve když už Hal seděla na posteli, objevila se Mitzi s miskou polévky na tácu.

„Je jenom z konzervy,“ omlouvala se, když pokládala táč na Halin noční stolek. „A sakryš, už je studená. Přisahám, že z kuchyně jsem ji odnášela skoro vařící!“

„To je v pohodě, fakt,“ uklidňovala ji Hal. Mluvila ochraptěle a obličej měla rozpálený od sálajících kamínek, i když příkrývky jí připadaly lepkavě ledové. „Nemám velký hlad.“

„No, něco jíst musíš; bůhví, že jsi hubená až hrůza. Za pár minut se objeví Edward, tak za tebou skočí sem ještě předtím, než se posadíme k večeři.“

„Děkuju,“ zasípala Hal zahanbeně. Tváře měla v jednom ohni nejenom od kamínek a horeček, ale i z pomyšlení na podvod, který na tuhle rodinu sehrála, a obzvlášť na Mitzi a Abela. Doma v Brightonu to vypadalo jinak – úplně jinak. Bandu prachatých cizích lidí očesat o pár set liber jí připadalo vlastně ušlechtilé, něco na způsob Robina Hooda, takže se nebála ani riskovat.

Ale teď byla tady v jejich rodinném sídle a dědictví nepředstavovalo jen pár mizerných stovek, dokonce ani ne pár tisíc, jak zpola doufala, ale bylo děsivě obrovské – a její podvod byl náhle všechno, jenom ne ušlechtilý.

Tak tohle Hal už v žádném případě neprojde. Hardingův zuřivý pohled věstil žaloby a soudní napadení závěti a soukromé detektivy. Teď už však bylo příliš pozdě stáhnout ocas a utéct. Uvázla tu – doslova.

Hal cítila, jak se jí bouří a zvedá žaludek, ale přesto si pod Mitziným bdělým dohledem nabrala lžičku polévky a s přemáháním ji spolkla.

Zrovna si nabrala druhou lžici, když se ozvalo zaklepání na dveře. Mitzi otevřela a na prahu se objevil Abel s medově plavými vlasy rozcuchanými větrem, vedle něj stál pohledný modrooký muž v deště zmáčeném převlečnicku. Ten hustý světlý knírek si nechal narůst zřejmě nedávno, ale Hal toho hosta poznala z fotografií na Facebooku.

„Harriet, to je můj partner Edward.“

„Edwarde!“ Mitzi muže políbila na obě tváře a nechala oba vstoupit do pokojíku. Byl urostlý a širokoramenný, takže ho rázem celý zaplnil. „Pojď se seznámit s Harriet.“

„Harriet,“ usmál se Edward, „těší mě.“ Vyslovoval pedantsky přesně jako absolvent drahé školy a jeho převlečník vypadal luxusně a zbrusu nově, ale přesto si ho svlékl a ledabyle přehodil přes ruku, načež se posadil na Harrietinu postel. „Zvláštní způsob, jak se pozdravit s novou neterí, ale rád tě poznávám. Edward Ashby.“

Nabídl Hal ruku a ona ji váhavě přijala. Do horké dlaně jí vklouzly jeho chladné prsty.

„Nebudu tě dlouho zdržovat, protože jsi nejspíš ospalá, ale podle Abela jsi měla slabou chvíli, je to tak?“

„Omdlela jsem,“ přiznala se Hal schlíple. „Ale nic vážného, fakt.“ Snažila se zamaskovat chrapot. „Zapomněla jsem se najíst, znáte to.“

„Vlastně neznám,“ zazubil se Edward. „Žaludek je můj pán a na oběd myslím už od půl desáté dopoledne, nicméně budu ti věřit. Ale zdá se, že máš teplotu. Bolesti hlavy?“

„Jenom ta boule, kam jsem se praštila,“ lhala Hal. Ve skutečnosti se jí hlava mohla bolestí rozskočit, ačkoliv paracetamol od Mitzi maličko pomohl.

„Je ti na zvracení?“

„Ne, to ne.“ Aspoň v tomhle říkala pravdu.

„A dokonce jíš – to je dobré znamení. Nu, podle mě budeš v pořádku, ale kdyby se ti přitížilo, zajdeš dolů za námi. Platí?“

„Platí,“ přikývla Hal. Rozkašlala se a marně se snažila kašel přidusit dlaní.

„Vzala sis něco na tu horečku?“ zajímal se Edward.

„Paracetamol.“

„Klidně si můžeš přidat i ibuprofen, pokud chceš – moment, dokonce ho mám u sebe.“ Zvedl se a popleskal si kapsy u kalhot, nakonec sáhl po kabátu a vylovil neoznačenou lahvičku, na jejíž nálepce bylo jen pár čmáranců z lékárny, které Hal na dálku nerozluštila.

Otevřel ji a na stolek vysypal dvě tablety.

„Dík,“ kývla Hal. Toužila, aby už všichni vypadli, ale přemáhala se k úsměvu.

„Spolkni je,“ radil Edward důrazně. „Uleví se ti.“

Hal se na pilulky podívala.

Byly bílé bez označení. Nemívají snad na sobě vyrytou značku, jak jsou silné? Hlavou jí kmitla paranoidní představa, že to může být cokoliv mezi viagrou a práškem na spaní. Ale ne, to je přece nesmysl.

„Spolkni ty léky, Harriet,“ vybídl ji Abel. „Nikdo z nás nechce, abys celou noc měla čtyřicítky.“

Hal si obě tablety zdráhavě strčila do úst, srkla si vody a spolkla je. Edward s úsměvem přihlížel.

„Výborně. A teď půjdeme, abys v klidu mohla sníst polévku. Mrzí mě, že jsme se poznali v takovém blázinci,“ dodal Edward, když si oblékal kabát. Hal netušila, jestli naráží na pohřeb, na její hlavu, či na všechno dohromady. „Ale teď už to nezměníme – tak se hezky vyspi.“

„Dobrou noc, Harriet,“ usmál se Abel a zlehka stiskl Halino rameno. Neznatelně ucukla. Nutila se k úsměvu, aby zakryla, jak trapně si připadá.